Μονάχῳ συμπληροῦντα τὰς σπουδάς του κ. Ἰωάννην Γ. Καραμήτσαν, εἰς ὃν ἐφρόντισε, πλὴν τοῦ τετιμημένου ὀνόματος, νὰ κληροδοτήσῃ καὶ τὰς ἄλλας αὐτοῦ προσωπικὰς ἀρετὰς καὶ τὰ ἠθικὰ καὶ ψυχικὰ χαρίσματα, δι' ὧν ἐκεῖνος ἐκλέϊσε τὴν πατρίδα καὶ τὸ ἑλληνικὸν ὄνομα.

ΕΝΑΣ ΑΓΓΕΛΟΣ ΚΛΑΙΕΙ...

Τὰ μύρα σου ποῦ ἐφύγανε, ποῦ ἐχάθηκαν
Στὴν πικραμένη μου Ἄρπα θὰ θρηνήσω!
Ὠϊμέ! Τὸ φῶς ποῦ ὁ Ἥλιος πλούσια σοῦδωκεν
Στὸν Ἥλιο ξαναγύρισεν ὀπίσω!

Ἦτανε ἡ καμαρούλα σου ἡ ὁλόλευκη
Τῆς Παρθενιᾶς ἡ ἀμόλυντη ἐκκλησία,
Στὴν πόρτα σου ἐπαράστεκε ἕνας ἄγγελος
Κι' ἤσουν ἐσὺ ἡ ἁγία, ἡ τρισαγία!

Ἀλλὰ περνοῦν τὰ χρόνια — ὅλα μαραίνονται,
Καὶ ἡ μυγδαλιὲς ποῦ ἀνθούσαν στὴν αὐλή σου
Ἐτίναξαν, στερνὴ φορά, τὰ ὁλόλευκα
Λουλούδια στὴ γερμένη κεφαλή σου.

Κι' ὅλα τὰ περιστέρια ποῦ ἐφωλιάζανε
Στὰ δροσερά, στὰ ὁλεύωδά τους κλώνια
Ἐπέταξαν μὲ μιᾶς κατὰ τὸ Ἡλιόγερμα
Καὶ πᾶν, καὶ δὲ γυρνοῦνε πλέον αἰώνια!...

Κι' ἤρθαν ἀπ' τὶς σπηλιὲς κ' ἀπ' τὰ τρισκότειδα
Κάποι ἴσκιοι καὶ τριγύρω σου ἁπλωθῆκαν,
Κάτου ἀπὸ τὰ ἄνθια οἱ στίχοι μου σὲ ἐζήτησαν,
Σὲ ἐζήτησαν στὸ φῶς καὶ δὲ σὲ βρῆκαν

Κι' ὅταν ὁ Νοῦς μου ἀργός, ὀκνυφτὸς ἐπέρασεν
Ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὴ κάμαρά σου, ὠϊμένα!
Γονατισμένο ἀντίκρυσε ἕναν ἄγγελο
Νὰ κλαίῃ πικρά, θερμὰ κι' ἀπελπισμένα...

ΘΡΑΣ. ΖΩΪΟΠΟΥΛΟΣ